

CIÈNCIA

GETTY

LES PARELLES D'OCELLS TAMBÉ DISCUTEIXEN

En les parelles monògames d'ocells les tasques es reparteixen al 50%. Quan el mascle no compleix rep una bona piulada

TEXT__ DAVID BUENO

SEGONS UNA ESTADÍSTICA publicada pel Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) l'abril del 2014, el repartiment de les tasques domèstiques és la primera causa de discussió en les parelles. A més, segons els estereotips de gènere, la majoria de persones consideren, sense un fonament estadístic fiable, que en la majoria de casos són les dones les que inicien aquestes discussions. Ingrid C.A. Boucaud i els seus col·laboradors, de la Universitat de Lió, a França, i del centre d'Ecologia Integrativa de la Deakin University de Melbourne, a Austràlia, han descobert que hi ha ocells que també discuteixen pel repartiment equitatiu de les tasques domèstiques. Ho han publicat al *Biological Journal of the Linnean Society*, en un treball que suposa un gran avanç en la comprensió del comportament dels ocells, però que, tanmateix, no està exempt dels estereotips de gènere.

En moltes espècies d'ocells, tant els mascles com les femelles participen en el manteniment del niu, la incubació dels ous i l'alimentació dels pollets. Aquesta col·laboració és es-

pecialment important en les espècies monògames, en què les parelles es mantenen estables durant tota la vida. Un dels casos més estudiats és el dels diamants clapats o diamants zebrats (*Taeniopygia guttata*), uns petits ocells monògams originaris d'Austràlia i de les illes de la Sonda (l'arc d'illes que va d'Austràlia fins a Indoxina).

CRITS PER HAVER ARRIBAT TARD

Aquests ocells es reparteixen exactament al 50% les tasques d'incubació dels ous i de cura i alimentació dels pollets. Per exemple, mentre un dels progenitors es queda al niu incubant els ous, l'altre va a buscar menjar per alimentar-se, i es van alternant exactament cada 30 minuts. Cada cop que es retroben al niu intercanvien piuladisses, al voltant d'unes 40 piulades cadascú. Des del punt de vista etològic s'interpreta com una mena de conversa en la qual es comuniquen que tot va bé i es donen el relleu. En aquest treball, Boucaud i els seus col·laboradors van examinar què passa quan el mascle s'entreté més del comp-

te fora del niu. Per això, van examinar 12 parelles de diamants zebrats durant l'època en què incuben els ous. Primer, van gravar les seves vocalitzacions habituals, per poder-les comparar posteriorment. Després, esperaven que el mascle sortís del niu, i quan hi retornava després de 30 minuts buscant menjar, el capturaven i el mantenien en captivitat durant un màxim de 30 minuts més, perquè arribés tard al niu. Quan el mascle hi arribava, les piuladisses de tots dos eren més ràpides que de costum, com si estiguessin discutint per la tardança.

A més, van poder observar que el nombre de piulades del mascle també canviava, i curiosament d'això depenia el temps que la femella passava fora del niu el pròxim cop que sortia. Si el mascle piulava menys de 40 vegades, la femella s'estava més temps del compte fora del niu, entre 30 i 60 minuts, en funció de l'estona que el mascle s'hagués endarrerit. En certa manera, això manté l'equilibri del 50% en el repartiment de les tasques domèstiques. Ara bé, si el mascle piulava més

de 40 vegades, llavors la femella només s'estava 30 minuts fora del niu. Segons els autors de la investigació, això indica que aquests ocells no segueixen sempre una estratègia estricta d'ull per ull, en el sentit que si el mascle s'endarrerix, necessàriament la femella també ho fa per compensar el greuge. "Si el mascle té una bona excusa [en aquest cas, que s'ha vist retingut, i la manifesta en la seva piuladissa], la femella respon mantenint el seu ritme de sortides habitual", diuen els autors.

Des del punt de vista etològic, aquest resultat és espectacular, perquè indica que la comunicació acústica dels ocells conté molta més informació de la que se sospitava, malgrat que encara no siguem capaços de decodificar-la. Tanmateix, ens hauríem de preguntar també per què aquests investigadors només han fet que sigui el mascle qui s'endarrerixi, i no la femella, per veure si la resposta conjunta és la mateixa.

— David Bueno és professor i investigador de genètica a la Universitat de Barcelona